

Sygn. akt III CSK 179/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa R. F.
przeciwko C. sp. z o.o. w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1428/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji strony pozwanej zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 4 czerwca 2013 r. przez obniżenie zasądzonej na rzecz powoda kwoty 520 824,04 zł do kwoty 240 824,04 zł i kwoty 74 000 zł do kwoty 26 915 zł, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz oddalił apelację w pozostałej części.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością rozstrzygnięcia kwestii związanych z zasadami ustalania szkody

w postaci korzyści, jakich poszkodowany nie osiągnął oraz reguł dowodzenia jej wysokości przez powoda w postępowaniu gospodarczym. Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie odniesiona została do art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 322 w związku i 361 § 2 k.p.c. w zakresie początkowego terminu płatności odsetek od sumy odszkodowania obejmującego szkodę w postaci *lucrum cessans*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być spełnione jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przyczyn wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest objęte kognicją Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia istotnego zagadnienia prawnego, z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego

zagadnienia prawnego. Skarżąca nie podała na czym polega istotność i nowość problematyki określania istnienia i wysokości szkody obejmującej niemożność osiągnięcia korzyści w przyszłości. Wyartykułowane w uzasadnieniu wniosku wątpliwości osadzone są w okolicznościach sprawy, której dotyczy skarga, a brak w niej argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie.

Powołanie się na przesłankę potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów obligowało skarżącą do wskazania przepisu, który wymagałby takiej wykładni, ponieważ dotychczas do tego nie doszło albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.), jak też wyjaśnienia na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem tego przepisu oraz przedstawienia, że wątpliwości te mają poważny i rzeczywisty charakter, nie zaś zwykłe wątpliwości, które wylaniają się w każdym procesie stosowania prawa. Jeśli na tle stosowania tych przepisów powstały już rozbieżności w orzecznictwie na skarżącym spoczywa obowiązek ich przedstawienia.

Nie ma podstaw do uznania, że podniesione przez skarżącą kwestie budzą poważne wątpliwości i niezbędne jest doprowadzenie do jednolitości orzecznictwa. W uzasadnieniu tej przyczyny nie ma racji przemawiających za tezą, że w tej sprawie możliwe byłoby dokonanie zasadniczej wykładni prawa, która miałaby walor generalny i abstrakcyjny. Nie należy do tego typu problemów wymagalność roszczenia.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozważę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.